

3. Zwrot kwoty, o której mowa w ust. 1, następuje w ciągu 7 dni od następnego dnia po dniu złożenia przez jednostkę gospodarczą uzasadnionego wniosku.

§ 5. 1. Jednostki gospodarcze obowiązane są wyodrębnić w ewidencji kwoty przedawnionych roszczeń pieniężnych, podlegających przekazaniu do budżetu Państwa, w sposób umożliwiający bieżące ustalenie wysokości tych kwot, kwot faktycznie przekazanych oraz terminowości rozliczeń z budżetem.

2. Do rocznego sprawozdania finansowego przedkładanego wydziałowi finansowemu prezydium właściwej rady narodowej, stosownie do przepisów o finansowej sprawozdawczości statystycznej, należy dołączyć oświadczenie o przekazaniu do budżetu Państwa wszystkich podlegających przekazaniu przedawnionych w danym roku roszczeń pieniężnych, a jeżeli nie wszystkie kwoty przedawnionych roszczeń były przekazane — oświadczenie, że przed terminem ustalonym do sporządzenia sprawozdania finansowego złożono odpowiednie polecenie przelewu w banku.

§ 6. Organy kontroli i rewizji finansowej w wypadku stwierdzenia, że kwoty przedawnionych roszczeń pieniężnych nie zostały przekazane do budżetu w terminie określonym w § 3, powinny przesłać odpowiednie zawiadomienie do wydziału finansowego prezydium właściwej rady narodowej.

§ 7. Nie przekazane kwoty przedawnionych roszczeń pieniężnych, ustalone w toku kontroli lub na podstawie innych danych, podlegają — na zlecenie wydziału finansowego prezydium rady narodowej — przekazaniu do budżetu wraz z odsetkami za zwłokę przez właściwy oddział banku finansującego w ciężar rachunku rozliczeniowego jednostki gospodarczej.

§ 8. 1. Traci moc uchwała nr 404 Prezydium Rządu z dnia 30 maja 1953 r. w sprawie obowiązku odprowadzania do budżetu kwot przedawnionych i prekludowanych zobowiązań przedsiębiorstw państwowych (Monitor Polski Nr A-56, poz. 712).

2. Kwoty należności, przypadające na podstawie uchwały nr 404 Prezydium Rządu z dnia 30 maja 1953 r., a nie odprowadzone do budżetu Państwa, powinny być przekazane do budżetu stosownie do § 2 ust. 2 wraz z odsetkami za zwłokę, najpóźniej w terminie dni 30 od wejścia w życie uchwały.

§ 9. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

146

UCHWAŁA Nr 108 RADY MINISTRÓW

z dnia 26 kwietnia 1972 r.

w sprawie przekształcenia Instytutu Naukowego Kultury Fizycznej w Instytut Turystyki.

Na podstawie art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 17 lutego 1961 r. o instytutach naukowo-badawczych (Dz. U. z 1965 r. Nr 19, poz. 129) Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. Instytut Naukowy Kultury Fizycznej przekształca się w Instytut Turystyki, zwany dalej „Instytutem”.

§ 2. Siedzibą Instytutu jest miasto stołeczne Warszawa.

§ 3. Do zadań Instytutu należy prowadzenie badań naukowych związanych z turystyką i wypoczynkiem oraz współudział we wdrażaniu wyników tych badań, współdziałanie w tym zakresie z innymi placówkami oraz kształcenie i doskonalenie kadr specjalistów w zakresie turystyki.

§ 4. Instytut przejmuje zadania z zakresu turystyki, należące dotychczas do Instytutu Naukowego Kultury Fizycznej, katedr i zakładów turystyki w wyższych szkołach wy-

chowania fizycznego oraz innych jednostek określonych przez Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki.

§ 5. Dotychczasowe zadania z zakresu kultury fizycznej, należące do Instytutu Naukowego Kultury Fizycznej, przejmują wyższe szkoły wychowania fizycznego.

§ 6. Nadzór nad Instytutem sprawuje Przewodniczący Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki.

§ 7. Traci moc uchwała nr 267 Rady Ministrów z dnia 11 kwietnia 1953 r. w sprawie powołania Instytutu Naukowego Kultury Fizycznej.

§ 8. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

147

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 14 kwietnia 1972 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie oprocentowania środków trwałych przedsiębiorstw państwowych.

Na podstawie § 5 uchwały nr 178 Rady Ministrów z dnia 9 listopada 1970 r. w sprawie oprocentowania środków trwałych przedsiębiorstw państwowych (Monitor Polski Nr 40, poz. 295) zarządza się, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Ministra Finansów z dnia 28 grudnia 1971 r. w sprawie oprocentowania środków trwałych przedsiębiorstw państwowych (Monitor Polski z 1972 r. Nr 1, poz. 7) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w § 1 skreśla się pkt 4,
- 2) w § 3:
 - a) w ust. 2 skreśla się wyrazy „6 i”,
 - b) skreśla się ust. 6,

c) w ust. 8 wyrazy „w ust. 3 do 7” zastępuje się wyrazami „w ust. 3, 4, 5 i 7”.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1972 r.

Minister Finansów: *S. Jędrychowski*

148

ZARZĄDZENIE MINISTRA KOMUNIKACJI

z dnia 14 kwietnia 1972 r.

w sprawie rozporządzania przez jednostki gospodarki uspołecznionej zbędnymi pojazdami samochodowymi i przyczepami.

Na podstawie art. 1 i art. 3 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 dekretu z dnia 29 października 1952 r. o gospodarowaniu artykułami obrotu towarowego i zaopatrzenia (Dz. U. z 1952 r. Nr 44, poz. 301 i z 1956 r. Nr 54, poz. 244) i § 1 zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 14 grudnia 1956 r. w sprawie przekazania uprawnień do wydawania przepisów o gospodarowaniu pojazdami samochodowymi, częściami zamiennymi i ogumieniem do tych pojazdów oraz o normowaniu zużycia materiałów pędnych w eksploatacji i obsłudze pojazdów samochodowych (Monitor Polski z 1956 r. Nr 105, poz. 1209, z 1961 r. Nr 80, poz. 334 i z 1968 r. Nr 29, poz. 193) oraz § 25 ust. 1 pkt 1 lit. d) i § 26 ust. 1 uchwały nr 164 Rady Ministrów z dnia 6 sierpnia 1971 r. w sprawie rozporządzania przez państwowe jednostki organizacyjne niektórymi ruchomymi składnikami majątkowymi (Monitor Polski Nr 46, poz. 292) zarządza się, co następuje:

Zakres stosowania przepisów.

§ 1. 1. Przepisy zarządzenia stosuje się do:

- 1) pojazdów samochodowych i przyczep (naczep), zwanych dalej „pojazdami”, należących do państwowych jednostek organizacyjnych, spółdzielni (z wyjątkiem rzemieślniczych spółdzielni zaopatrzenia i zbytu) oraz ich związków, kółek rolniczych i ich związków oraz innych organizacji społecznych, zwanych dalej „jednostkami gospodarki uspołecznionej”,
 - 2) części zamiennych do tych pojazdów.
2. Przepisów zarządzenia nie stosuje się do:
- 1) pojazdów Sił Zbrojnych,
 - 2) pojazdów jednostek organizacyjnych podległych Ministrowi Spraw Wewnętrznych, z wyjątkiem Komendy Głównej Straży Pożarnej i przedsiębiorstw,
 - 3) ciągników i przyczep rolniczych:
 - a) objętych sprzedażą indywidualnym rolnikom na podstawie przepisów Ministra Rolnictwa,
 - b) będących w posiadaniu jednostek organizacyjnych podległych Ministrowi Rolnictwa lub przez niego nadzorowanych,
 - 4) pojazdów samochodowych o napędzie elektrycznym akumulatorowym oraz przyczep jednoosiowych z wyjątkiem naczep; zbywanie tych pojazdów odbywa się w trybie przepisów uchwały nr 164 Rady Ministrów z dnia

6 sierpnia 1971 r. w sprawie rozporządzania przez państwowe jednostki organizacyjne niektórymi ruchomymi składnikami majątkowymi (Monitor Polski Nr 46, poz. 292), zwanej dalej „uchwałą nr 164”.

Zasady uznawania pojazdów za zużyte lub zbędne.

§ 2. 1. Pojazdy uznaje się za zużyte ze względu na zły stan techniczny lub zbędne z innych przyczyn; pojazdy te zwane są dalej „pojazdami zużytymi” lub „pojazdami zbędnymi”.

2. Pojazdami zużytymi są pojazdy, których stopień zużycia wynosi 80% lub więcej.

3. W przedsiębiorstwach transportu samochodowego pojazdy służące do prowadzenia podstawowej działalności tych przedsiębiorstw mogą być uznane za zużyte na podstawie innych kryteriów ustalonych przez jednostkę nadrzędną.

4. Pojazdami zbędnymi są pojazdy:

- 1) posiadane w liczbie przekraczającej liczbę zatwierdzonych etatów samochodowych albo nie znajdujące zastosowania w danej jednostce ze względu na aktualne potrzeby przewozowe, albo
- 2) produkcji krajowej, których ogólny okres eksploatacji od chwili przerwania produkcji danego typu przekracza 8 lat, a pojazd wymaga naprawy, której wykonanie nie jest możliwe ze względu na brak części zamiennych lub niemożność ich uzyskania, albo
- 3) pochodzące z importu, których naprawa nie jest możliwa ze względu na brak części zamiennych lub niemożność ich uzyskania.

5. Niemożność uzyskania części zamiennych powinna być potwierdzona przez Biuro Zaopatrzenia i Zbytu Zaplecza Technicznego Motoryzacji „Bezetmot”, a w odniesieniu do samochodów osobowych rozporządzanych za pośrednictwem Centrali Techniczno-Handlowej „Motozbyt” — przez tę Centralę.

6. Pojazd uznany za zużyty lub zbędny należy zabezpieczyć przed zdekompletowaniem lub niszczeniem do czasu jego zagospodarowania.

§ 3. Uznanie pojazdu za zużyty lub zbędny stwierdza się w protokole stanu technicznego pojazdu; protokół powinien zawierać: